

ע"פ 1331/07/17 - עדנה לוינג נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 1331-07-17 לוינג נ' עיריית תל-אביב-יפו

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערכת	עדנה לוינג
נגד	ע"י ב"כ עו"ד עודד קריב
משיבה	עיריית תל-אביב-יפו
	ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט מ. בן חיים) מיום 16.5.17 לפיו הורשעה המערערת לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של חניה בניגוד לתמרור המתיר חניה מועדפת, עבירה לפי סעיף 4(ב) + סעיף 6(ב)(1) לחוק העזר לתל אביב ונגזר עליה קנס בסך 100 ₪.

הרקע

לרכבה של המערערת נרשם דוח ביום 9.2.16 בשעה 17:33, בגין חניה בניגוד לתמרור המתיר חניה לכלי רכב מסוימים בשעות מסוימות. אין חולק כי רכבה של המערער לא נמנה על אותם כלי רכב שחניתם הותרה באותה שעה באותו מקום.

המקום בו החנתה המערערת את רכבה היה מסומן באבני שפה הצבועות כחול לבן וחניתה היתה מותרת במקום אלמלא צפונה מהמקום בו החנתה את רכבה הוצבו שני תמרורים אשר הגבילו את החניה לתושבי האזור בלבד.

בהתאם לקביעת בית משפט קמא, משעה 17:00 הוגבלה לרכבים הנושאים תווית חניה של אזור מס' 2 בתל אביב ורכבה של המערערת לא נשא תווית זו.

להלן בתמצית טיעוני ב"כ המערערת

א. מהמקום בו החנתה המערערת את רכבה לא ניתן לראות את אותו תמרור שנועד להסדיר את החניה באותו מקום ולהגביל אותה לחניה מועדפת בלבד.

- ב. המערערת הסתכלה במבט כללי לראות אם בנוסף לסימון כחול לבן מוצב במקום תמרור נוסף אך לא ראתה כל תמרור.
- ג. התמרור המפרסם את הגבלת "החניה המועדפת" במקטע הרלבנטי הוצב בחלקו הצפוני של המקטע כך שאינו יכול להראות על ידי הנהגים המחנים בחלקו הדרומי של המקטע והיה צורך להציב תמרור נוסף שיראה גם בחלק הדרומי של המקטע.
- ד. מאחר והתמרור המכריז על "חניה מועדפת" איננו נראה ממקום חניית המערערת, הרי שהוראת התמרור דנן אינה חלה על המקום בו החנתה המערערת את רכבה ועל כן המערערת לא עברה כל עבירה.
- ה. הדרישה שקבע בית משפט קמא לפיה על נהג לבדוק אם המקום בו החנה את רכבו איננו אסור לחניה וגם אם ממקום החניה לא נראה כל תמרור האוסר על החניית הרכב, עליו לבדוק עד הצומת הקרוב. דרישה שכזו הינה גזרה שהציבור איננו יכול לעמוד בה והיא נוגדת את תקנת הציבור.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתיק בית משפט קמא, אני קובעת כי דין הערעור להידחות מהטעמים שיפורטו בהמשך.

בית משפט קמא לאחר ששמע ראיות בעניין, בין היתר את עדות הפקח שרשם את הדוח ואת עדות המערערת, קבע כי המערערת החנתה את רכבה ליד מדרכה הצבועה בכחול לבן אולם שני תמרורים הגבילו את החניה במקום ל"חניה מועדפת".

לדברי הפקח אותם אימץ בית משפט קמא, אחד התמרורים המגבילים מוצב אחרי מעבר החציה מול בניין 10 או 12 ברחוב והשני מוצב בצומת של רחוב ז'בוטינסקי וימינה לרחוב רמז. התמרורים הללו מגבילים את החניה עד סוף הרחוב, שהוא בניין מס' 2.

המערערת לדבריה החנתה את רכבה מול בניין מס' 2 לאחר שבאה מהכיוון הנגדי, עשתה פרסה והחנתה את רכבה בצד השני של הרחוב.

גם אם נצא מתוך הנחה כי במקום ובשעה בו החנתה המערערת את רכבה היא לא הבחינה בתמרור, כטענתה, המערערת לא הוכיחה כי עשתה כל שניתן היה לעשות על מנת להימנע מביצוע העבירה.

בין היתר, המערערת לא הוכיחה מה המרחק ובין מקום חנייתה לבין התמרור.

המערערת הודתה כי היתה מודעת לעובדה כי יש מקומות בתל אביב בהם החניה מוגבלת בשעות מסוימות לתושבי האזור בלבד. כאשר נשאלה אם הסתכלה ובדקה אם יש תמרור המגביל את החניה ענתה: "**הסתכלתי במבט כללי**".

בית משפט קמא קבע כי המערערת: **"לא טרחה לבדוק בצורה מיטבית ורצינית אם קיים במקום תמרור האוסר או מגביל את החניה"**.

הלכה פסוקה היא כי על נהג המחנה את רכבו מוטלת האחריות לוודא כי החנה את רכבו במקום בו החניה מותרת.

במקרה דנן הוצבו כדין שני תמרורים המגבילים את החניה, אחד באמצע הרחוב והשני בסופו (ראה עמ' 1 לפרוטוקול שורה 12), גם אם לא ניתן היה לראותם ממקום חניית רכבה של המערערת.

יש ממש בקביעת בית משפט קמא כי המערערת לא טרחה לבדוק בצורה מיטבית ורצינית אם קיים במקום תמרור האוסר או מגביל את החניה. אין די בבדיקה שערכה המערערת לדבריה והיה עליה לערוך בדיקה רצינית גם אם זו כרוכה בהליכה של מספר דקות. יודגש, כי המערערת הגיעה לחנייה מהכיוון הנגדי כך שהיה עליה לנקוט משנה זהירות ולבדוק היטב אם מצוי תמרור בצד של הרחוב בו חנתה.

העובדה שהמערערת היתה עם נכדותיה ומהרה לקופת חולים, וודאי שאיננה פוטרת אותה מהחובה לבדוק את קיומם של תמרורים.

לא מוטלת על הרשות החובה להציב תמרורים לפיהם החניה מוגבלת, בכל קטע של רחוב לאורך המדרכות. על הנהגים מוטלת החובה לבדוק היטב אם החניה מותרת ולא להסתפק בכך שממקום חנייתם הם אינם רואים תמרור מגביל.

זאת ועוד, המערערת שהינה תושבת תל אביב היתה ערה לאפשרות שבמקומות מסוימים החניה מוגבלת לתושבי האזור בעלי תווית מיוחדת אולם סברה כי מאחר ומדובר ברחוב ראשי, לא תוגבל בו החניה לתושבי האזור בלבד.

בנסיבות הללו לא מצאתי כי נפלה טעות בשיקוליו או במסקנותיו של בית משפט קמא, כנטען על ידי ב"כ המערערת.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ה' תשרי תשע"ח, 25 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.